

בוקר, מיכאל.

אתה סגור בתוך חדר האמבטיה, מעביר יד רועדת בין האדים שהצטברו על המראה. במרכז הכתם שנפער דמותך נשקפת אליך. עיניך עייפות, קומתך מתחילה כבר להשתופף. קר לך, אבל זו לא הטרדה האמיתית. רגלייך היחפות על רצפת השיש החדשה מהשיפוצים בחורף שעבר, לבנה-זהובה עם נקודות שחורות כמעט בלתי נראות, כמו גלידת וניל צרפתי במסעדה מפוארת. החזה שלך חשוף גם כן, מופקר לצינת החזר ולרוחות הפרצים מהחלון הגבוה שאף פעם לא נסגר עד הסוף. בין הזיפים השחורים מפציעות נקודות לבנות, כמעט נוצצות באור הבוהק שמעליך. גם בין תלתלי החזה השחורים הסדורים, שפעם היית כל כך מתגאה בהם, מופיעים תלתלי שיבה אפורים, שכבר אי אפשר להתעלם מקיומם. אולם גם הזקנה איננה בראש מעייניך. עם הזקנה אתה תוכל להתמודד, תוכל לחיות. אתה ורעיה בוחנים מדי לילה את הקמטים החדשים שנוספו, את הוורידים שהכחילו לה ברגליים, את הכרס שלך שמסרבת להידחס לכפתורים האחרונים, ואת העיניים, העיניים של שניכם, שמתעייפות ומתכהות ומתייבשות בכל יום שעובר.

עוד רעד עובר בך כשאתה מפזר את הקצף הלבן על פניך, מהסנטר אל הצוואר ואל הלחיים עד האוזניים. רעד קליל ביד ימין. כמעט לא מורגש, רעד כזה שאתה עדיין יכול להעלים בעבודה. מדמיין לעצמך שאף אחד לא יודע. משחק מחבואים ברפרזנטציות ובישיבות. כעת מגיע החלק הקשה: אתה מכין את סכין הגילוח, שלא החלפת בו תער כבר זמן מה, רק כי אתה מפחד לנסות לאבד גם את היכולת הזאת. וכל יום הצלחת, כל בוקר הצלחת, אבל היום אתה כבר לא בטוח שתצליח למשוך את זה עוד. ביד שמאל אתה אווז בחוזקה בדופן החרסינה הכיור, משתהה, בודק את התגובות בכל הגוף. נועץ ברצפה את כפות רגלייך, אצבעות עד עקב. אתה מדמיין שאתה עץ, וכעת קיץ, ואין רוח, ויבש לך בטבעות, ואתה עומד זקוף זקוף, גבוה ורם, ושום דבר לא מזיז אותך, אתה העץ הכי יציב בעולם. אתה מביט לעצמך בתוך העיניים, ומנסה ניסיון ראשון, מועד לכישלון, מקרב את התער אל צווארך, מושך למעלה, ורועד ורועד ורועד, פוצע את עצמך, מעט מתחת לסנטר. קילוח דם עדין בוקע מנקבובית עגולה. אתה מתעקש, עדיין לא מוותר, שומע את רעיה בחוץ מקרקשת בכפיות בתוך ספלי הקפה, אתה לא רוצה אפילו לדעת מה

השעה. יד שמאל כבר מזיעה מרוב מאמץ. נהיה לך חם. אגלי זיעה שקופים, קטנים, נוזלים לך מהמצח ומפאות הלחיים. אתה רוכן קדימה, מתקרב למראה, מקרב את התער אל לחי ימין, מקרב עוד ועוד, עד שהוא כמעט נוגע בבשר, ואז אתה מצמיד אותו אליך, מחכה למגע המוכר, לצינת המתכת, לצליל הקצף הנאסף, אתה מהדק את שיניך, פניך מתעוותים, אתה חושב שהצלחת: קצת קצף נאסף. אבל היד רועדת, והרגליים רועדות, והלחיים שלך רועדות גם הן, והתער נשמט אל הכיור הלבן, והדם הכהה מטפטף על הלחיים, מתווה נחל אכזבה קטן בין קצף הגילוח המשובח, שאתה מורח בו את פניך מאז שנהיית גבר.

כבר לא איכפת לך מהדם, רק לעשות את זה בעצמך אתה רוצה. כבר חודשים אתה מופיע עם חתכים מזדמנים על פניך, נקודות צמר גפן קטנות דחוסות בתוכם. עוד ניסיון. אתה מתרכז, מבקש לאגור בכל הכוח שעוד יש לך רק דקת יציבות אחת. אחר כך כל היום תתנדנד, אבל עכשיו די בדקה אחת. רק דקה אחת אתה מבקש. והתער נשמט שוב. ביד ימין אתה מכה בחוזקה את ארונית העץ עד שגם מפרקי האצבעות מדממים. אתה נוחת מובס על האסלה. ובוכה. בוכה בשקט, בגעיות עולות ויורדות.

רעיה נכנסת בבהלה, חשבה שמהו קרה, חשבה שנפלת. אתה שוקע בתוך בטנה. היא מחבקת לך את הפנים, החולצה שלה מתמלאת בקצף לבן, בפניני דם. אבל לא איכפת לה. היא מרגיעה אותך. מלטפת לך את השיער, את הלחיים. מעסה לך את העורף. היא אומרת מילים רבות, קצתן מגיעות עד אליך. קצתן לא. הגוף שלך רוטט בתוך החום שהיא מפיצה אליך. ואתה בוכה ובוכה, מתרפק, משחרר את כל מה שאגרת מאז השיחה עם ד"ר זינרייך. אתה בוכה על מכסת הכדורים היומית, שמחכה לך בכל צבעיה וגדליה באריזת הפלסטיק השקופה. אתה מסתובב עם קופסת הפלסטיק הזו כמו תלמיד בבית הספר היסודי עם קופסאות הבדידים הצבעוניים של שיעורי החשבון. אתה בוכה על העיסוי הקבוע, התלת שבועי, מידי המטפל התאילנדי המוכשר, שלא רצית שייגע בך בהתחלה ולא רצית את השעה הזו שהכל בה כל כך דומם, והוא רק פולט מדי פעם הוראות באנגלית: תקפל את הברך, תרפה מיכאל, תרפה. ובמבטא שלו נהפך השם שלך למייקל.

אתה בוכה על רעיה, שצריכה לעמוד בכל זה ולגלות סובלנות, שמעמידה אותך עכשיו אל מול המראה, מחדשת את מריחת הקצף על פניך, ומושכת את הסכין בעדינות, ביד בוטחת, כזו שלא תהיה לך לעולם, מושכת וגורפת את הקצף יחד עם זיפוך, הלבנים והשחורים כאחד, מחטאה באלכוהול חריף את החתכים. שוטפת את פניך, מלטפת. מנשקת אותך לאט.

גם כשהיא אומרת שהיא אוהבת אותך בוכה, עוד רגע תתמוטט לה בין הידיים, שכבר יותר חזקות מהידיים שלך, ועושות בבית דברים שפעם הייתה מבקשת ממך, ידיים שלפעמים בלילה הן מענגות אותה במקומך, כשאתה סגור ועייף וקמל בצד שלך במיטה, והיא מתאמצת שלא תשמע, מחכה שתנשום נשימות עמוקות, רדומות, ואנקת בכי קטנה עולה ממנה כשהיא גומרת ככה, לבד, עם הידיים שלה, שיודעות לרעוד רק מתי שנכון, שיודעות ללחוץ בנקודות הנכונות ביציבות, לא לפספס את הרגע.

מול הקפה אתם שותקים. היא מקפיצה אותך אל המשרד. מחזיקה אותך חזק לפני שהיא משלחת אותך החוצה, אל צינת החורף שגשמיו מבוששים לבוא, שמרקיז עננים אפורים ממערב לצפון, אבל לא ממטיר גשם, רק מחשיך לכולם את הלב ואת העיניים.

אחר כך הוא יגדל את זקנו, והזקן יהיה עבות, מלבין ופרוע. הוא יצמח ויגדל ויאפיל על מבטו העדין, יסתיר את תווי פניו הרועדים. חיוכו יעשה נדיר יותר ויותר, ויתגלה רק בקושי בתוך שערות הזקן הסתורות. והרעידות ימשיכו, יתגברו, ישתלטו על גופו, ימוטטו את מפרקיו, והוא ייהפך לדמות קרקסית בעיני נכדיו, אשר ישתקו רק בעת ההיצמדות הסופית, המוחלטת, להליכון הכסוף.

רק בסוף, כשיגווע לאט, אם בגלל המחלה המתישה אותו, ואם בגלל הזקנה המתעתעת, ייחלשו הרעידות, יתמעט מספרן, תקטן עוד יותר תנועתו. רעיה תחזיק את כף ידו בחוזקה, כאילו היא זו שרועדת. והיא תרעד, מבפנים, תנסה לשחרר אותו, לתת לו ללכת, עד שישכב במיטתו ללא נייע, עד שיידום.